

Arrest

nr. 285 950 van 10 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 26 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. HEYVAERT *loco* advocaat M. LYS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 23 oktober 2020, diende op 28 oktober 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Op 3 december 2020 stelde de Dienst Voogdij van de FOD Justitie een voogd aan gedurende verzoekers minderjarigheid.

Op 3 september 2020 werden verzoekers vingerafdrukken afgenomen in Italië (eurodac).

1.2. Op 26 september 2022 nam de adjunct-commissaris een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 27 september 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 28/10/2020
Overdracht CGVS: 29/03/2021*

Op 22 juni 2022 van 14.20 uur tot 16.50 uur had u een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS), u werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat, meester Piet Heyvaert loco meester Matthieu Lys, en uw voogd, Didier Derobertmeasure, was gedurende het volledige persoonlijk onderhoud aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, Pashtoun te zijn, en op 31 oktober 2004 geboren te zijn in het dorp Dawlatzai in het district Chaparhar in de provincie Nangarhar. In uw dorp woonde u samen met uw vader, uw moeder en uw twee broers. Uw vader is ondertussen overleden, de rest van het gezin woont nog steeds in jullie huis in uw dorp. In de ochtend ging u in uw dorp naar de gewone school en in de namiddag volgde u koranlessen in de madrassa. Uw vader had een zaak in vastgoed en verkocht en verhuurde huizen en andere eigendommen aan mensen uit de omgeving. Daarnaast gaf hij ook leningen aan mensen die het bedrag dan met interest terugbetaalden waardoor hij extra geld verdiende.

Omdat uw vader geld leende aan mensen uit het dorp kreeg hij problemen met de taliban die vonden dat het haram was wat hij deed. Hij kreeg telefonische bedreigingen waarbij de taliban hem aanmaande te stoppen met zijn werk. Op een dag toen uw vader op weg was naar zijn werk werd hij door de taliban gedood.

Enkele dagen na de dood van uw vader kwam de taliban naar uw huis en zeiden ze aan uw moeder dat ze haar zoon, u dus, met hen moest meesturen om te vechten voor de jihad. Als u niet zou meegaan zou u op dezelfde manier gestraft worden als uw vader. Uw moeder zei dat u niet thuis was en dat ze u de volgende dag naar hen ging sturen. Daarop vertrokken de talibanleden. De volgende ochtend bracht uw moeder u naar het huis van uw maternale oom en ging ze terug naar huis. Die avond kwam de taliban opnieuw naar uw huis en zeiden ze tegen uw moeder dat jullie hun eis niet hadden ingewilligd. Als ze u nog zouden tegenkomen zouden ze u straffen zoals uw vader. Uw moeder kwam de volgende ochtend terug naar het huis van uw oom om te zeggen dat de taliban u niet met rust zouden laten. Uw moeder vroeg aan uw oom om een smokkelaar te regelen. Dezelfde dag nog vertrok uw oom om uw reis uit het land te regelen en kwam hij terug met een smokkelaar die u hielp het land te verlaten.

U reisde via Iran naar Turkije waar u wachtte tot u kon doorreizen. U reisde verder via Italië en Frankrijk naar België waar u op 28 oktober 2020 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: een foto van uw vader toen hij nog in leven was, een foto van uw vader nadat hij overleden was, een foto van uzelf met uw broers, uw taskara, de taskara van uw vader, een aanklacht ingediend door uw moeder bij het districtshuis van Chaparhar, uw vaccinatiekaart en een kieskaart.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw advocaat die in de mogelijkheid verkeerde om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus u niet kan worden toegekend. Er wordt immers geen geloof gehecht aan de problemen die u zou ervaren hebben met de taliban en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vertrek uit Afghanistan.

Voorafgaandelijk wordt vastgesteld dat er twijfels rijzen bij uw vermeende familiale situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België dat u twee jongere broers heeft, Z. en N. en dat zij respectievelijk negen en acht jaar oud zouden zijn. (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), 28 oktober 2020). Bij uw interview op de DVZ verklaarde u nog dat u buiten de twee broers die u eerder noemde nog twee broers had maar dat die bij de geboorte overleden zouden zijn (verklaring DVZ, 25 maart 2021, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u opnieuw enkel uw twee nog levende broers. Gevraagd of u nog overleden broers of zussen hebt, ontkent u dat. Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ betreffende uw twee bij de geboorte overleden broertjes, ontkent u dit gezegd te hebben (CGVS, p. 9). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opklaren. Daarnaast wordt overigens vastgesteld dat op de taskara van uw vader vermeld is dat diens familie negen personen omvat (stuk 5). U legt verder een foto neer van uzelf en uw broers en zegt u dat u ongeveer tien jaar oud bent op de foto en dat uw broers op dit moment zeven en negen zijn (CGVS, p. 8, p. 12). Hoewel het CGVS niet exact kan vaststellen wat de leeftijd is van de kinderen op de foto blijkt hieruit duidelijk dat er tussen u en uw jongere broers geen leeftijdsverschil van bijna tien jaar zit. Geconfronteerd met deze vaststelling verandert u plots uw verklaringen en zegt u dat er maar ongeveer vijf jaar verschil is tussen jullie leeftijden (CGVS, p. 12). Dat is opmerkelijk aangezien u even daarvoor nog gevraagd werd hoe het komt dat er een leeftijdsverschil van bijna tien jaar tussen u en uw broers en u stelde dat het zo was omdat uw moeder een ziekte had en lang geen kinderen kon krijgen (CGVS, p. 8-9). Hieruit kan worden afgeleid dat u geen waarheidsgetrouw zicht geeft op uw beweerde familiale situatie in Afghanistan. Deze inconsistenties tasten dan ook uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan.

Bovenal blijkt dat uw verklaringen betreffende uw vluchtmotieven niet aannemelijk zijn. Als motief voor uw aanvraag om internationale bescherming haalt u aan dat uw vader door de taliban vermoord werd en dat u door hen gerekruteerd ging worden.

Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondergraven door uw inconsistente verklaringen over de dood van uw vader, die aan de basis van uw problemen zou liggen. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek in België dat uw vader op dat moment ongeveer één jaar overleden was, dus omstreeks eind oktober 2019. U verklaarde toen ook dat u zes maanden onderweg was, wat zou willen zeggen dat uw vader zo'n zes maanden voor uw vertrek uit het land overleed (fiche NBMV, 28 oktober 2020). In uw "Verklaring DVZ" stelde u dan weer dat uw vader drie jaar eerder, en dus omstreeks eind maart 2018, door de taliban gedood werd (verklaring DVZ, 25 Maart 2021, vraag 15A). Dezelfde dag verklaart u in de vragenlijst voor het CGVS, dat uw vader drie jaar voor uw vertrek, en dus omstreeks eind maart 2017, gedood werd door de taliban (vragenlijst CGVS, 25 maart 2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u opnieuw andere verklaringen af, stellende dat uw vader ongeveer één week voor uw vertrek uit het land, en dus omstreeks eind april 2019, door de taliban gedood werd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkent u ooit iets anders beweerd te hebben dan wat u op het CGVS zei. U zegt dat de instanties misschien een fout maakten, maar dat uw vader één week voor uw vertrek overleed (CGVS, p. 15). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet verklaren. Deze inconsistente verklaringen klemmen des te meer daar ze niet kunnen worden toegeschreven aan louter cijfermatige gegevens. Moesten de feiten werkelijk gebeurd zijn, en als dusdanig in uw geheugen gegrift staan, kan men zich immers niet voorstellen dat u zich de ene keer voor de geest zou kunnen halen dat de taliban uw huis bezocht drie jaar na de dood van uw vader, en de andere keer zou denken dat dit enkele dagen na de dood van uw vader was (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 15). In de zogenaamde klachtenbrief die u neerlegt, eigenlijk een vraag van uw moeder aan de dorpsouderen om uw verhaal te bevestigen, wordt ook gesteld dat uw vader een paar dagen voor het bezoek van de taliban aan uw huis werd gedood (stuk 6). In dit verband moet verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen.

De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Overigens heeft dit stuk een gesolliciteerd karakter. U zou het op vraag van uw voogd laten opmaken hebben door uw moeder, om het dan te laten bevestigen door de ouderen (CGVS, p. 5). In het licht van de bovenstaande informatie over de corruptie, en bij ontstentenis van enig bewijs van onafhankelijk onderzoek, kan aan de loutere bevestiging door de “ouderen en maleks van Dawlatzai dorp” in geen geval een bewijskracht worden toegekend die opweegt tegen uw inconsistente verklaringen. Uw ernstig inconsistente verklaringen betreffende een kernelement van uw relaas, en de aanpassing van uw verklaringen aan een bedenkelijk stuk dat u liet aanmaken om substantie te geven aan uw relaas, wijzen dan ook enkel in de richting van een verzonnen verhaal. Waar u nog een foto neerlegt van uw vader bij leven en een foto van uw overleden vader, kan daaruit niet worden afgeleid of, wanneer en waaraan deze persoon precies overleden zou zijn. Het hoeft geen betoog dat zulk een foto van een overledene kan worden in scene gezet.

Wat betreft het werk van uw vader, dat aan de basis van zijn dood zou hebben gelegen, wordt vastgesteld dat u hierover eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader gedood werd door de taliban omdat die hem beschuldigden van werken voor de overheid en het betalen van taksen aan de overheid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vader voor zolang u zich herinnert een eigen vastgoedkantoor had. Hij zou eigendommen verhuurd en verkocht hebben en gaf daarnaast ook leningen aan mensen. De taliban zou uw vader gedood hebben omdat het volgens hen haram is om geld te lenen aan mensen en hier interest voor te krijgen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkent u dat u ooit gezegd heeft dat uw vader bij de overheid werkte. Deze beweringen vinden nochtans geen weerslag in het door u voor juist ondertekende verslag. In de door u neergelegde klachtenbrief wordt dan weer gesteld dat de taliban uw vader doodde omdat hij een spion was voor de overheid (stuk 6). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook definitief afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de dood van uw vader, slaagt u er ook niet in te overtuigen dat u ten gevolge hiervan door de taliban gerekruteerd zou worden. Wat betreft deze rekrutering dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U stelt immers dat, in tegenstelling tot een beleid dat werd gesteund door de lokale clans en hun ouderen, de taliban naar uw huis kwam om u te rekruteren en dit ten gevolge van de problemen die uw vader met hen zou hebben had (CGVS, p. 10). Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de werkwijze in uw dorp zou afwijken van de gewoonlijke werkwijze van rekrutering én waarom de taliban u uitkoos om rekruteren, doch blijft u hier in gebreke.

Verder lijkt de werkwijze van de taliban ook dermate inefficiënt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zouden ze naar uw huis zijn gekomen terwijl u thuis was, maar zei uw moeder dat u er niet was. Zondermeer zou de taliban vertrokken zijn met de belofte dat uw moeder u de volgende dag naar hen ging sturen (CGVS, p. 10). Dat ze u op deze manier, zonder meer moeite te doen om te kijken of u effectief thuis was, tijd zouden geven en zo ook de kans om te vluchten is niet geloofwaardig. Zeker gezien de problemen die ze al met uw vader zouden hebben gehad, mag men verwachten dat ze u en uw familie niet zo maar zouden vertrouwen.

Bovendien is ook het gedrag van uw moeder na de bedreigingen door de taliban op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo zou ze u de ochtend nadat de taliban naar jullie huis was gekomen naar uw oom gebracht hebben en zelf, samen met uw twee broers, terug naar huis zijn gegaan.

Dat valt niet de rijmen met de vrees die ze voor de taliban moet hebben gehad, zeker aangezien ze juist uw vader gedood zouden hebben (CGVS, p. 10). Dat ze met uw beide broers in het huis zou blijven en hen zo ook in gevaar brengt houdt dan ook geen steek. Zeker aangezien zoals hierboven reeds gesteld geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde leeftijd van uw broers en ze zelf de leeftijd voor rekrutering zouden hebben gehad. Het is dan ook niet logisch dat u wel gevaar zou lopen en zij niet. Des te meer omdat u ook geen duidelijke reden kan geven waarom u precies gevaar zou lopen buiten dat u een zoon van uw vader was (CGVS, p. 16). Toch verklaart u dat de taliban nog één keer voor en twee keer na de machtsovername naar uw woning kwam om bij uw familie naar u te vragen. Volgens u gingen ze telkens weer weg wanneer uw moeder zei dat ze niet wist waar u was (CGVS, p. 16). Dat valt niet te rijmen met het feit dat uw beide broers tot op heden zonder problemen in uw dorp wonen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u gerekruteerd ging worden, maar dat de rest van uw gezin veilig zou zijn. Deze verklaringen doen dan ook opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die u zou hebben gehad. Deze door u ingeroepen feiten vormen dan ook geen dienstige basis voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Uw advocaat en voogd halen nog aan dat u ondertussen sinds oktober 2020 in België bent en dat u verwesterd bent (CGVS, p. 17).

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Waar uw voogd zegt dat u zeer verwesterd bent en uw advocaat verwijst naar uw lang verblijf buiten Afghanistan en zegt dat de taliban dat niet zomaar accepteert moet worden vastgesteld dat u dit niet inroept en desgevraagd stelt dat u niets toe te voegen heeft en dat u alles heeft verteld wat u wilde vertellen (CGVS, p. 16, 17). U heeft niet aangetoond dat u dermate verwesterd zou zijn dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat u bij een terugkeer

naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en uw leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts kan naast de toekenning van de vluchtelingenstatus aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden.

Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Net zomin laat u na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

De resterende door u neergelegde documenten, uw taskara, uw vaccinatiekaart en een kieskaart, hebben momenteel geen verdere impact op de beoordeling van uw verzoek.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een schending aan van de volgende bepalingen en beginselen:

- Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;
- Artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet;
- Artikel 3 van het EVRM;
- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;
- Het zorgvuldigheidsbeginsel;
- Een beoordelingsfout.

2.1.1.1. Vluchtrelaas

Verzoeker wenst vooreerst op te merken dat hij volhardt in zijn verklaringen over zijn vluchtrelaas en de vervolgingsvrees waarvoor hij zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Verzoeker merkt op dat de beoordeling van zijn verklaringen op te subjectieve wijze heeft plaatsgevonden zonder voldoende rekening te houden met de jeugdige leeftijd van verzoeker op het moment van de gebeurtenissen die aanleiding gaven tot zijn vertrek en op het moment van zijn vertrek zelf.

De bestreden beslissing heeft twijfels bij verzoekers 'vermeende familiale situatie' voor zijn vertrek uit Afghanistan, waaruit het afleidt dat hij zogezegd geen waarheidsgetrouw zicht geeft op zijn familiale situatie en wat zijn algemene geloofwaardigheid aantast. Er wordt echter op geen enkele manier rekening gehouden met de mogelijkheid dat het een vergissing betreft. En ook al hecht de bestreden beslissing geen geloof aan verzoekers verklaringen dat hij slechts twee broers heeft en nooit overleden broers heeft gehad, er kan niet ingezien worden hoe en in welke mate dit relevant is om verzoekers geloofwaardigheid te toetsen. Dergelijke vaststelling is volslagen irrelevant en niet doorslaggevend en wordt louter als pretext gebruikt om twijfels te uiten bij zijn familiale situatie en om bij voorbaat verzoekers geloofwaardigheid onderuit te willen halen. Verzoeker ziet trouwens zelf niet in waarom hij daarover foutieve verklaringen zou afleggen of wat hem dit voor voordeel zou kunnen opleveren vermits het een volstrekt irrelevant gegeven is in de huidige omstandigheden aangezien, als verzoeker het al verklaard zou hebben, het gaat over personen die bij de geboorte zijn overleden en, in die hypothese, op geen enkel moment in het leven van verzoeker een rol hebben gespeeld in de familiale situatie.

De bestreden beslissing stelt verder dat uit de foto die verzoeker heeft neergelegd van hem en zijn broers duidelijk afgeleid kan worden dat er tussen hem en zijn jongere broers geen leeftijdsverschil van tien jaar zit. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker verklaard zou hebben dat er een leeftijdsverschil van tien jaar tussen hen zou zitten. Verzoeker stelt echter vast dat hij louter verklaard heeft dat zijn broers op het moment van het persoonlijk onderhoud ongeveer 9 en 7 jaar oud zouden geweest zijn. Men verwijt verzoeker echter dat het niet mogelijk is dat hij zich op die foto ongeveer tien jaar oud schatte en er een leeftijdsverschil van ongeveer tien jaar tussen zijn broers zou zitten, omdat het stelt dat uit de foto 'duidelijk' zou blijken dat dit niet kan en dat verzoeker, hiermee geconfronteerd, verklaarde dat er maar ongeveer vijf jaar verschil is tussen hun leeftijden.

De bestreden beslissing houdt hierbij echter op geen enkele manier rekening met het feit dat verzoeker geen enkel idee heeft van zijn exacte geboortedatum, noch van het jaar waarin hij geboren is. Verder heeft hij geen enkele kennis van de Afghaanse kalender, kan hij niet zeggen in welk jaar hij Afghanistan verliet en weet hij zelfs niet welk jaar het nu is in Afghanistan.

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker, die slechts beperkt geschoold is, helemaal niet vertrouwd is met data of jaartallen en, als hij zijn eigen geboortjaar al niet kent, er niet verwacht kan worden dat hij het geboortjaar van zijn broers had moeten kennen. Dat hij verklaarde dat zijn broers op dit moment ongeveer 7 à 9 jaar oud zijn, blijkt dan ook duidelijk bij benadering geschat te zijn en verklaart dan ook voldoende dat verzoeker niet weet hoeveel jaar er exact tussen hen zit, maar dat dit ongeveer 5 jaar is, kan in deze geschetste context dan ook als voldoende aannemelijk geacht worden.

Opnieuw kan verzoeker niet inzien in welke mate hij op deze manier zou trachten om geen waarheidsgetrouw zicht te bieden op zijn beweerde familiale situatie in Afghanistan, nu blijkt dat hij louter geen enkele kennis heeft over de geboortedata, (geboorte)jaren en de Afghaanse kalender en er dus geen exacte leeftijdsverschillen verwacht konden worden.

De beoordeling van de bestreden beslissing dient dan ook sterk genuanceerd te worden in het licht van verzoekers verklaringen, de algemene en specifieke socio-culturele Afghaanse context en uiteraard ook zijn leeftijd, zowel op het moment van vertrek als op het moment van zijn aankomst in België en zijn persoonlijk onderhoud. Er dient aan herinnerd te worden dat verzoeker slechts 15 jaar oud was op het

moment van vertrek uit Afghanistan. De bestreden beslissing houdt allerm minst rekening met de zeer jonge leeftijd van verzoeker, noch met zijn culturele achtergrond en zijn traject, in niet altijd even gemakkelijke omstandigheden op dergelijke leeftijd, als persoonlijke omstandigheden.

2.1.1.2. Verwestering

Verzoeker merkt op dat hij vanwege zijn jonge leeftijd en langdurig verblijf in België, zal worden beschouwd als verwesterd bij een terugkeer naar Afghanistan. Verzoeker benadrukt dat hij zijn vormende jaren hier doorbracht. Verzoeker was slechts 15 jaar oud op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan begin 2020. Als niet-begeleide minderjarige is hij in België aangekomen in oktober 2020. Hoewel verzoeker op het moment van het indienen van het verzoekschrift net meerderjarig geworden is, verblijft hij in ieder geval meer dan 2,5 jaar buiten Afghanistan en intussen ook sinds meer dan 2 jaar onafgebroken in België. Hij heeft ontegensprekelijk een cruciale periode in zijn persoonlijke, socio-culturele en emotionele ontwikkeling buiten Afghanistan doorgebracht, waarvan het grootste deel in België en andere Europese, Westerse landen, *nota bene* als minderjarige, gescheiden van zijn ouders en andere familieleden.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van verwestering in hoofde van verzoeker, moet herhaald worden dat het niet zozeer van belang is of hij zichzelf 'westers' voelt of zichzelf als 'verwesterd' beschouwd, maar wel hoe hij door de traditionele Afgaanse maatschappij zal gepercipieerd worden na zijn jarenlange verblijf buiten Afghanistan en in Europa.

Er kan worden aangenomen dat verzoeker, na een verblijf van een significant lange periode in België op dergelijk jonge leeftijd, op voldoende ingrijpende wijze geconformeerd is aan de Westerse, liberale en vrije levensstijl en sociale voorschriften, waardoor hij in geval van terugkeer naar Afghanistan riskeert om als 'verwesterd' beschouwd te worden, zoals afgeleid kan worden uit de informatie die bij dit verzoekschrift wordt toegevoegd.

Een sterke aanpassing aan de 'Westerse' waarden, cultuur en samenleving zal het voor verzoeker niet alleen bijzonder moeilijk maken om zich opnieuw te moeten aanpassen aan het Afghanistan van vandaag, maar, zal vooral ook het risico inhouden dat dit onmiddellijk en moeiteloos opgemerkt zal worden en hij door de lokale gemeenschap én de (lokale) Taliban zonder enige twijfel als 'verwesterd' beschouwd zal worden.

Verzoeker heeft bovendien, als minderjarige, steeds school gelopen in België, wat van doorslaggevend belang is nu dit een bijkomende, verregaande invloed heeft op zijn vorming als minderjarige en heeft een vriendinnetje in België.

Verzoeker stelt ook dat gezien zijn rurale afkomst hij een hoger risico loopt, daar de Taliban op het platteland een strengere interpretatie van de Sharia op nahouden en de regio doordrongen is van conservatieve ideeën.

Hoewel de bestreden beslissing meent dat verzoeker dus geen concrete elementen heeft aangehaald, hierbij zelf verwijzend naar een aantal risicobepalende omstandigheden, zijn er, verwijzend naar diezelfde factoren, wel degelijk verschillende elementen aanwezig in hoofde van verzoeker, waaronder:

- het gebied van herkomst en de conservatieve, rurale omgeving, waarvan vermoed kan worden verzoeker zich hier nog moeilijk, of toch niet zonder problemen, zal aan kunnen aanpassen, na meer dan 2 jaar niet meer in Afghanistan geweest te zijn en door zijn persoonlijke ontwikkeling buiten Afghanistan en in België gedurende zijn verblijf als minderjarige;
- zijn leeftijd: het feit dat hij als 15-jarige, niet-begeleide minderjarige, Afghanistan verlaten heeft en sedertdien niet meer is teruggekeerd naar Afghanistan;
- de duur van het verblijf in een Westers land: het onafgebroken verblijf in België van ondertussen meer dan 2 jaar en het ontbreken van enige recente ervaring met de traditionele, uiterst conservatief-religieuze islamistische manier van leven die door de Taliban wordt opgelegd;
- de zichtbaarheid van verzoeker omwille van een bepaalde mate van inburgering, integratie, participatie, ontwikkeling en aanpassing aan de lokale, regionale Westerse normen, gebruiken en gewoontes, o.a. op cultureel, economisch, educatief, sociaal en taalkundig niveau, omwille van zijn langdurige verblijf als minderjarige tijdens zijn vormende jaren.

Verzoeker vreest enerzijds vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie (artikel 48/3, § 4, b) en e), van de Vreemdelingenwet) als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep (artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet), als gevolg van een toegeschreven, gepercipieerde dan wel daadwerkelijke mate van 'verwestering'.

Anderzijds loopt verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet), als gevolg van sociale uitsluiting, stigma en discriminatie.

Verzoeker meent dat hiernaar geen gedegen onderzoek heeft plaatsgevonden, ook al werd dit opgemerkt door de advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit rechtspraak van de Raad blijkt dat zowel het profiel, als de objectieve landeninformatie en de elementen die wijzen op een mate van 'verwestering' een grondig individueel onderzoek door het CGVS vereisen, waarbij het aangewezen is om verzoeker te horen om te onderzoeken of er mogelijk elementen zijn die kunnen wijzen op 'verwestering'.

Verzoeker licht het risico dat personen die worden gepercipieerd als verwesterd lopen uitgebreid theoretisch toe en verwijst ook naar landeninformatie.

2.1.1.3. Subsidiare bescherming

Verzoeker wijst verder op de precare humanitaire situatie. Verzoeker meent dat de situatie een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent verder dat deze situatie leidt tot een schending van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en stelt dat de situatie te wijten is aan de taliban. Verzoeker licht theoretisch toe.

Vervolgens stelt verzoeker dat er voldoende rekening moet gehouden worden met de vaststellingen in verband met het rurale profiel van verzoeker, die zonder enige familiale begeleiding op jonge, minderjarige leeftijd naar Europa gevlucht is en aldus, hoewel intussen meerderjarig, op nog steeds zeer jonge leeftijd na jarenlang weggeweest te zijn uit Afghanistan, geconfronteerd zal worden met een situatie van extreme armoede waarbinnen hij in zijn levensonderhoud zal moeten voorzien.

Wat de actuele veiligheidssituatie wijst verzoeker op de volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

2.1.2. Op 6 januari 2023 legt de commissaris-generaal een aanvullende nota neer met daarin de volgende informatie:

"EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022

COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus._afghanistan._veiligheidssituatie_20220505.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>”.

2.1.3. In een aanvullende nota van 6 januari 2023 legt verzoeker volgende stukken neer:

- Brief van mevrouw J. G., sociaal assistent opvangcentrum van Pondrôme, van 10 november 2022;
- Mailcorrespondentie met de heer T. R. van 19 en 22 december 2022.

Verzoeker bespreekt de recente rechtspraak van de Raad aangaande de ‘verwestering’ van Afghaanse verzoekers om internationale bescherming uitvoerig en op theoretische wijze. Verzoeker bespreekt vervolgens het concept van verwestering en internalisering van Westerse waarden, omdat hij als jonge, minderjarige persoon aankwam in Europa.

Er zou in deze context echter moeten aangenomen kunnen worden dat verzoeker zich bepaalde westerse normen en waarden heeft eigengemaakt. Er kan vastgesteld worden dat hij, omwille van zijn langdurige, onafgebroken verblijf buiten Afghanistan en in België, tijdens zijn vormende jaren, geconfronteerd geweest is met een samenleving die gestoeld is op concrete liberale, vrije, democratische, Westerse en ethische waarden, principes en gedragsregels, zoals (individuele) vrijheid, gelijkheid en respect, maar ook verdraagzaamheid, zelfbeschikking en diversiteit en dat in een pluralistische, multiculturele, multireligieuze en multilinguïstische maatschappelijke context.

Van alle normen en waarden, meent verzoeker dat hij zich in bovengeschetste Westerse context bepaalde principes zoals individuele vrijheid, gelijkheid, respect, zelfbeschikking en verdraagzaamheid heeft eigengemaakt.

Verzoeker benadrukt, net zoals in verzoekschrift, dat de bestreden beslissing geen onderzoek heeft uitgevoerd naar de verwestering van verzoeker.

Vervolgens legt verzoeker concrete elementen neer ter staving van zijn verwestering:

“Ten eerste legt verzoeker met deze aanvullende nota een getuigenis neer van zijn sociaal assistent van het centrum, mevrouw J. G., die hem gedurende meer dan een jaar heeft opgevolgd en bijgestaan bij zijn asielprocedure (stuk 3). Op basis van haar kennis en ervaring met verzoeker, kan ze vaststellen dat verzoeker iemand is die de Europese culturele normen eigen heeft gemaakt. Ze komt tot dit besluit op basis van een aantal vaststellingen. Ten eerste is verzoeker zeer actief op sociale media (Facebook, Instagram, TikTok, Messenger, WhatsApp en Snapchat). Hij heeft ten tweede niet alleen Afghaanse vrienden, maar ook Belgische, die hij op school heeft leren kennen. Daarnaast spreekt hij ook af met jonge niet-moslims en heeft hij zelfs een Belgisch vriendinnetje, die in Luik woont en die hij via Instagram ontmoet heeft. Ten derde stelt zijn sociaal assistent vast dat verzoeker, hoewel hij zich nog steeds als gelovig beschouwt, de religieuze voorschriften niet zo strikt toepast, wat het gebed betreft bv. Ondanks de gekende gevolgen voor zijn gezondheid, is hij ook beginnen roken, hierin beïnvloed door andere jongeren. Tot slot stelt ze ook nog vast dat verzoeker zich een Europese uiterlijke levensstijl aanmeet. Om al deze redenen besluit ze dat verzoeker tijdens zijn verblijf van twee jaar in België een Westerse levensstijl en de Westerse waarden heeft verworven.

Ten slotte moet eveneens herhaald worden dat verzoeker slechts 15 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verlaten heeft begin 2020 en dat hij als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in oktober 2020. Verzoeker heeft Afghanistan intussen meer dan drie jaar geleden verlaten en verblijft intussen meer dan twee jaar, onafgebroken, in België. Hoewel hij recent meerderjarig is geworden, heeft hij de belangrijkste en meest bijzondere fase van de persoonlijke ontwikkeling en identiteitsvorming van een puber sinds zijn 15 de buiten Afghanistan doorgebracht, waarvan het grootste deel in België, en dat tot op de dag van vandaag.

Op dit moment en op deze leeftijd, kan dan ook redelijkerwijs aangenomen worden dat de manier waarop verzoeker vandaag opgevoed is en zich op persoonlijk vlak ontwikkeld heeft, in geen enkel geval hetzelfde zou geweest zijn als zou hij in Afghanistan opgegroeid en opgevoed geweest zijn gedurende deze vormgevende jaren.

Verzoeker is, als minderjarige, bijvoorbeeld steeds naar school geweest in België, wat uiteindelijk toch dé plek bij uitstek is voor minderjarige adolescenten om de 'Belgische normen en waarden' te leren begrijpen, aan te leren, toe te passen en zich dan finaal ook eigen te maken.

Het is van groot belang dat verzoeker dus geen enkele recente ervaring heeft gehad met de traditionele Afghaanse manier van leven, laat staan met degene die nu opgelegd wordt op basis van een uiterst strikte, conservatieve islamitische interpretatie en toepassing van sociale, maatschappelijke en culturele voorschriften en gedragsregels. Bovendien is deze interpretatie nog steeds allerm minst duidelijk, worden de regels zeer willekeurig opgelegd en toegepast en zijn zij onderhevig aan enorme (rechts)onzekerheid (zie ook infra). Individuele rechten en vrijheden, die nochtans het uitgangspunt zijn geweest van het leven van verzoeker in Europa, zijn dan ook onbestaande en volledig illusoir geworden."

Voorts herneemt verzoeker zijn kritiek dat de landeninformatie waarop de bestreden beslissing zich baseert gedateerd en gebrekkig is. Verzoeker onderbouwt zijn betoog aan de hand van landeninformatie. De taliban voert een zeer strikt conservatief beleid met toepassing van de Sharia-wetgeving ten nadele van de mensenrechten van de Afghaanse bevolking.

2.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een *daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoeker stelt dat indien hij zou zijn gehoord in een persoonlijk onderhoud met betrekking tot de machtsovername door de taliban, hij wel degelijk nieuwe elementen had kunnen geven waarom hij een actuele vrees heeft bij een terugkeer naar Afghanistan, meer bepaald vanwege diens verwestering.

Zoals hoger reeds uiteengezet is de Raad bij de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming gehouden aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden.

Uit de landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, blijkt dat de politieke situatie en de conflictdynamiek in Afghanistan radicaal zijn veranderd toen de Verenigde Staten hun troepen hebben teruggetrokken en de voormalige Afghaanse regering half augustus 2021 ineenstortte, waarna de taliban de macht overnamen en het Islamitisch Emiraat Afghanistan (IEA) weer oprichtten.

Dit is onmiskenbaar een nieuw feit dat heden aan de orde is, waarvan de commissaris-generaal op de hoogte is, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, en dat tevens uitgebreid onder de aandacht wordt gebracht door verzoeker in het verzoekschrift en in de aanvullende nota van de commissaris-generaal en verzoeker.

Deze machtsovername is gebeurd voordat de commissaris-generaal een beslissing inzake het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming heeft genomen en de bestreden beslissing maakte aldus een beoordeling van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker in de hiervoor geschetste context.

De Raad herinnert eraan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling van het risico op vervolging of ernstige schade vereist in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan waarbij de taliban heden functioneren als een “*de facto*”-regering, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen zodat een zorgvuldige, correcte en volledige beoordeling van een eventuele nood aan internationale bescherming gebeurt. Indien de specificiteit van de zaak dit vereist, kan dit gebeuren middels een nieuw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal.

Verzoeker, die op 22 juni 2022 werd gehoord in een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal, wat bijna een jaar na de machtsovername is, heeft aldus de mogelijkheid gehad om alle relevante elementen aan te brengen in navolging van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan. Deze handelwijze van de commissaris-generaal ontnemt verzoeker evenwel niet de mogelijkheid om zijn verzoek om internationale bescherming op nuttige wijze aan te vullen of te wijzigen in het licht van de fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan en desgevallend, in de huidige stand van de procedure, individuele elementen of persoonlijke omstandigheden voor te leggen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. Immers kan verzoeker dit bewerkstelligen via het verzoekschrift en via een aanvullende nota.

Zoals reeds aangestipt, is de Raad ertoe gehouden een volledig en *ex nunc*-onderzoek te voeren van zowel de juridische als de feitelijke gronden van een beroep. Hij is daarbij verplicht zowel de elementen, feitelijk en rechtens, waarmee de commissaris-generaal rekening heeft gehouden of had kunnen houden, als de elementen die zich na de vaststelling van de bestreden beslissing hebben aangediend, te onderzoeken (HvJ 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto*, ptn. 105-106, 118). De Raad onderzoekt steeds of hij de bestreden beslissing kan bevestigen of hervormen (artikelen 39/2, § 1, tweede lid, 1°, en 39/76, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet). De Raad kan daarnaast de bestreden beslissing vernietigen, hetzij omdat hieraan een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet).

In het verzoekschrift licht verzoeker op uitgebreide wijze toe hoe diens verwestering een impact heeft op diens risico bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. *In casu* is de Raad van oordeel dat verzoeker ruimschoots de mogelijkheid heeft en heeft gehad om tijdens het persoonlijk onderhoud van 22 juni 2022, in zijn verzoekschrift van 31 oktober 2022, bij aanvullende nota van 6 januari 2023 of ter terechtzitting op nuttige en effectieve wijze te duiden welke invloed de machtsovername door de taliban sinds augustus 2021 een invloed heeft gehad op zijn eigen persoonlijke situatie, hetgeen hij ook deed.

2.4. De Raad merkt verder op dat tijdens de procedure rekening werd gehouden met verzoekers minderjarigheid. Vooreerst werd een fiche opgemaakt “*niet-begeleide minderjarige vreemdeling*” die een eerste screening uitvoert naar bijzondere noden of kwetsbaarheden. Verzoeker kreeg een voogd toegewezen op 3 december 2020, die verzoeker kon bijstaan vanaf het begin van de procedure. Ook uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een aangepaste wijze werd begeleid en alle kansen werd geboden om de relevante aspecten van zijn verzoek om internationale bescherming toe te lichten. In elk geval kan uit het verloop van het persoonlijke onderhoud met verzoeker, die werd bijgestaan door zijn voogd en zijn advocaat, worden afgeleid dat hij werd ondervraagd door een gespecialiseerde *protection officer* en dat hem gepaste vragen werden gesteld (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 2, 16-18). Minstens toont verzoeker niet concreet aan dat bij de behandeling van het verzoek geen rekening werd gehouden met zijn minderjarigheid. En de bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk dat er bij de beoordeling van verzoekers verklaringen rekening werd gehouden met diens jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in zijn land van herkomst. Tot slot wijst de bestreden beslissing de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie er uitdrukkelijk op dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de Rechten van het Kind van 20 november

1989 van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/3, § 1, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren”*.

2.5.1. De bestreden beslissing oordeelde op goede gronden dat er geen geloof kon worden gehecht aan de vervolging van verzoeker daar hij incoherente verklaringen aflegde over zijn werkelijke familiale situatie (i), inconsistente verklaringen aflegde over de dood van zijn vader (ii), tegenstrijdige verklaringen aflegde omtrent de werkzaamheden van zijn vader (iii) en er geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen rekrutering van verzoeker (iv).

Verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan deze terechte vaststellingen door het bekritisieren van de gevolgtrekking van de bestreden beslissing en op algemene wijze te verwijzen naar diens jeugdige profiel.

Vooreerst merkte de bestreden beslissing op pertinente wijze op dat verzoeker geen geloofwaardige verklaringen aflegde inzake zijn familiale situatie:

“Voorafgaandelijk wordt vastgesteld dat er twijfels rijzen bij uw vermeende familiale situatie voor uw vertrek uit Afghanistan. Zo verklaarde u bij uw aankomst in België dat u twee jongere broers heeft, Z. en N. en dat zij respectievelijk negen en acht jaar oud zouden zijn. (fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling (NBMV), 28 oktober 2020). Bij uw interview op de DVZ verklaarde u nog dat u buiten de twee broers die u eerder noemde nog twee broers had maar dat die bij de geboorte overleden zouden zijn (verklaring DVZ, 25 maart 2021, vraag 17). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS vermeldt u opnieuw enkel uw twee nog levende broers. Gevraagd of u nog overleden broers of zussen hebt, ontkent u dat. Geconfronteerd met uw verklaring bij de DVZ betreffende uw twee bij de geboorte overleden broertjes, ontkent u dit gezegd te hebben (CGVS, p. 9). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet opklaren. Daarnaast wordt overigens vastgesteld dat op de taskara van uw vader vermeld is dat diens familie negen personen omvat (stuk 5). U legt verder een foto neer van uzelf en uw broers en zegt u dat u ongeveer tien jaar oud bent op de foto en dat uw broers op dit moment zeven en negen zijn (CGVS, p. 8, p. 12). Hoewel het CGVS niet exact kan vaststellen wat de leeftijd is van de kinderen op de foto blijkt hieruit duidelijk dat er tussen u en uw jongere broers geen leeftijdsverschil van bijna tien jaar zit. Geconfronteerd met deze vaststelling verandert u plots uw verklaringen en zegt u dat er maar ongeveer vijf jaar verschil is tussen jullie leeftijden (CGVS, p. 12). Dat is opmerkelijk aangezien u even daarvoor nog gevraagd werd hoe het komt dat er een leeftijdsverschil van bijna tien jaar tussen u en uw broers en u stelde dat het zo was omdat uw moeder een ziekte had en lang geen kinderen kon krijgen (CGVS, p. 8-9). Hieruit kan worden afgeleid dat u geen waarheidsgetrouw zicht geeft op uw beweerde familiale situatie in Afghanistan. Deze inconsistenties tasten dan ook uw algemene geloofwaardigheid in het kader van uw verzoek om internationale bescherming aan.

Om te beginnen wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas fundamenteel ondergraven door uw inconsistente verklaringen over de dood van uw vader, die aan de basis van uw problemen zou liggen. Zo verklaarde u bij de registratie van uw verzoek in België dat uw vader op dat moment ongeveer één jaar overleden was, dus omstreeks eind oktober 2019. U verklaarde toen ook dat u zes maanden onderweg was, wat zou willen zeggen dat uw vader zo'n zes maanden voor uw vertrek uit het land overleed (fiche NBMV, 28 oktober 2020).

In uw "Verklaring DVZ" stelde u dan weer dat uw vader drie jaar eerder, en dus omstreeks eind maart 2018, door de taliban gedood werd (verklaring DVZ, 25 Maart 2021, vraag 15A). Dezelfde dag verklaart u in de vragenlijst voor het CGVS, dat uw vader drie jaar voor uw vertrek, en dus omstreeks eind maart 2017, gedood werd door de taliban (vragenlijst CGVS, 25 maart 2021, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS legt u opnieuw andere verklaringen af, stellende dat uw vader ongeveer één week voor uw vertrek uit het land, en dus omstreeks eind april 2019, door de taliban gedood werd. Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkent u ooit iets anders beweerd te hebben dan wat u op het CGVS zei. U zegt dat de instanties misschien een fout maakten, maar dat uw vader één week voor uw vertrek overleed (CGVS, p. 15). Het louter ontkennen van uw eerdere verklaringen kan de vastgestelde tegenstrijdigheden echter niet verklaren. Deze inconsistente verklaringen klemmen des te meer daar ze niet kunnen worden toegeschreven aan louter cijfermatige gegevens. Moesten de feiten werkelijk gebeurd zijn, en als dusdanig in uw geheugen gegrift staan, kan men zich immers niet voorstellen dat u zich de ene keer voor de geest zou kunnen halen dat de taliban uw huis bezocht drie jaar na de dood van uw vader, en de andere keer zou denken dat dit enkele dagen na de dood van uw vader was (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5; CGVS, p. 15). In de zogenaamde klachtenbrief die u neerlegt, eigenlijk een vraag van uw moeder aan de dorpsouderen om uw verhaal te bevestigen, wordt ook gesteld dat uw vader een paar dagen voor het bezoek van de taliban aan uw huis werd gedood (stuk 6). In dit verband moet verwezen worden naar de informatie waarover het CGVS beschikt, waaruit blijkt dat zowat alle documenten in Afghanistan gemakkelijk op illegale wijze te verkrijgen zijn. Dit behelst eveneens documenten uit officiële bronnen die via corruptie worden verkregen. De nodige omzichtigheid is dus aangewezen bij het toekennen van bewijswaarde aan deze documenten. Het gewicht dat aan deze bewijsstukken wordt toegekend moet worden gezien in samenhang met de, lage, geloofwaardigheid van de verklaringen. Overigens heeft dit stuk een gesolliciteerd karakter. U zou het op vraag van uw voogd laten opmaken hebben door uw moeder, om het dan te laten bevestigen door de ouderen (CGVS, p. 5). In het licht van de bovenstaande informatie over de corruptie, en bij ontstentenis van enig bewijs van onafhankelijk onderzoek, kan aan de loutere bevestiging door de "ouderen en maleks van Dawlatzai dorp" in geen geval een bewijskracht worden toegekend die opweegt tegen uw inconsistente verklaringen. Uw ernstig inconsistente verklaringen betreffende een kernelement van uw relaas, en de aanpassing van uw verklaringen aan een bedenkelijk stuk dat u liet aanmaken om substantie te geven aan uw relaas, wijzen dan ook enkel in de richting van een verzonnen verhaal. Waar u nog een foto neerlegt van uw vader bij leven en een foto van uw overleden vader, kan daaruit niet worden afgeleid of, wanneer en waaraan deze persoon precies overleden zou zijn. Het hoeft geen betoog dat zulk een foto van een overledene kan worden in scene gezet."

Waar verzoeker stelt dat diens inconsistente verklaringen inzake het aantal broers mogelijk berust op een vergissing, stelt de Raad vast dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat van hem verwacht werd dat hij kort, maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangaf die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, verzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden van bij aanvang van de asielpcedure. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken hem in het Pashtoe werd voorgelezen en dat verzoeker vervolgens ondertekende, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord verklaard heeft met de inhoud ervan (DVZ-verklaring, stuk 5, p. 13). De bestreden beslissing oordeelde dus terecht dat de vastgestelde tegenstrijdigheden afbreuk doen aan verzoekers algemene geloofwaardigheid. Er kan niet worden ingezien door de Raad hoe diens tegenstrijdige verklaringen een vergissing zouden betreffen, noch wordt er enige verklaring aangereikt door verzoeker.

Verzoeker kan verder niet worden bijgetreden waar hij stelt dat hij, in het licht van zijn profiel van een minderjarige met beperkte scholing, er geen consistente verklaringen van hem kunnen worden verwacht aangaande zijn eigen familiale situatie. De Raad is immers van oordeel dat zelfs van een persoon van jonge leeftijd met beperkte scholing, redelijkerwijs kan worden verwacht dat deze een enigszins juiste chronologische voorstelling kan geven van voor hem relevante elementen. Dit geldt temeer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij vijftien jaar oud was ten tijde van zijn beweerde vertrek uit Afghanistan, zodat kan worden aangenomen dat hij reeds de jaren des onderscheids had bereikt. De Raad benadrukt dat een beperkte scholing niet inhoudt dat verzoekers inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of hem zouden verhinderen zijn directe omgeving en leefwereld te omschrijven. De Raad merkt verder op dat, zelfs al was verzoeker niet bekend met de Afgaanse kalender, er toch enige mate van tijdsbesef van hem kan worden verwacht. Dit tijdsbesef blijkt evenwel uit het persoonlijk onderhoud, waar verzoeker op verscheidene momenten tijdsaanduidingen aangaf (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 5, 6, 7, 10, 12, 13, 15).

De Raad is aldus van oordeel dat verzoekers minderjarigheid en beperkte scholing niet kan overtuigen als verschoningsgrond voor zijn gebrekkige voorstelling van de tijdsbepalingen omtrent zijn familieleden. In het licht van het voorgaande kan dan ook niet worden aanvaard dat verzoeker initieel zo een foutieve voorstelling zou geven van het leeftijdsverschil tussen hem en zijn broers, om na confrontatie zijn verklaringen hieromtrent zou bijstellen.

Verzoeker stelt verder dat hij geen enkele baat zou hebben bij een verkeerde voorstelling van diens familiale samenstelling. De Raad merkt hierbij echter op dat de opportuniteit van verzoekers inconsistente verklaringen niet doorslaggevend is, doch de loutere vaststelling van zijn tegenstrijdige verklaringen, samen met de overige motieven van de bestreden beslissing, volstaan om afbreuk te doen aan zijn gehele geloofwaardigheid.

Voor het overige stelde de bestreden beslissing terecht dat verzoekers verklaringen evenmin geloofwaardig zijn:

“Wat betreft het werk van uw vader, dat aan de basis van zijn dood zou hebben gelegen, wordt vastgesteld dat u hierover eveneens tegenstrijdige verklaringen aflegt. Zo verklaarde u bij de DVZ dat uw vader gedood werd door de taliban omdat die hem beschuldigden van werken voor de overheid en het betalen van taksen aan de overheid (vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Op het CGVS verklaart u echter dat uw vader voor zolang u zich herinnert een eigen vastgoedkantoor had. Hij zou eigendommen verhuurd en verkocht hebben en gaf daarnaast ook leningen aan mensen. De taliban zou uw vader gedood hebben omdat het volgens hen haram is om geld te lenen aan mensen en hier interest voor te krijgen (CGVS, p. 14). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen ontkent u dat u ooit gezegd heeft dat uw vader bij de overheid werkte. Deze beweringen vinden nochtans geen weerslag in het door u voor juist ondertekende verslag. In de door u neergelegde klachtenbrief wordt dan weer gesteld dat de taliban uw vader doodde omdat hij een spion was voor de overheid (stuk 6). Deze tegenstrijdigheden doen dan ook definitief afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verhaal.

Aangezien u geen geloofwaardige verklaringen aflegt over de dood van uw vader, slaagt u er ook niet in te overtuigen dat u ten gevolge hiervan door de taliban gerekruteerd zou worden. Wat betreft deze rekrutering dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. U slaagt er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat uw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. Uit uw verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van u een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde u bij de taliban te laten aansluiten. U stelt immers dat, in tegenstelling tot een beleid dat werd gesteund door de lokale clans en hun ouderen, de taliban naar uw huis kwam om u te rekruteren en dit ten gevolge van de problemen die uw vader met hen zou hebben had (CGVS, p. 10). Er kan dan ook worden verwacht dat u in concreto aantoont waarom de werkwijze in uw dorp zou afwijken van de gewoonlijke werkwijze van rekrutering én waarom de taliban u uitkoos om rekruteren, doch blijft u hier in gebreke.

Verder lijkt de werkwijze van de taliban ook dermate inefficiënt dat er geen geloof aan kan worden gehecht. Zo zouden ze naar uw huis zijn gekomen terwijl u thuis was, maar zei uw moeder dat u er niet was. Zondermeer zou de taliban vertrokken zijn met de belofte dat uw moeder u de volgende dag naar hen ging sturen (CGVS, p. 10). Dat ze u op deze manier, zonder meer moeite te doen om te kijken of u effectief thuis was, tijd zouden geven en zo ook de kans om te vluchten is niet geloofwaardig. Zeker gezien de problemen die ze al met uw vader zouden hebben gehad, mag men verwachten dat ze u en uw familie niet zo maar zouden vertrouwen.

Bovendien is ook het gedrag van uw moeder na de bedreigingen door de taliban op zijn minst merkwaardig te noemen. Zo zou ze u de ochtend nadat de taliban naar jullie huis was gekomen naar uw oom gebracht hebben en zelf, samen met uw twee broers, terug naar huis zijn gegaan.

Dat valt niet de rijmen met de vrees die ze voor de taliban moet hebben gehad, zeker aangezien ze juist uw vader gedood zouden hebben (CGVS, p. 10). Dat ze met uw beide broers in het huis zou blijven en hen zo ook in gevaar brengt houdt dan ook geen steek. Zeker aangezien zoals hierboven reeds gesteld geen geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde leeftijd van uw broers en ze zelf de leeftijd voor rekrutering zouden hebben gehad. Het is dan ook niet logisch dat u wel gevaar zou lopen en zij niet. Des te meer omdat u ook geen duidelijke reden kan geven waarom u precies gevaar zou lopen buiten dat u een zoon van uw vader was (CGVS, p. 16). Toch verklaart u dat de taliban nog één keer voor en twee keer na de machtsovername naar uw woning kwam om bij uw familie naar u te vragen. Volgens u gingen ze telkens weer weg wanneer uw moeder zei dat ze niet wist waar u was (CGVS, p. 16). Dat valt niet te rijmen met het feit dat uw beide broers tot op heden zonder problemen in uw dorp wonen. Het is dan ook niet aannemelijk dat u gerekruteerd ging worden, maar dat de rest van uw gezin veilig zou zijn. Deze verklaringen doen dan ook opnieuw afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas."

Gelet op het gegeven dat verzoeker volhardt in zijn verklaringen aangaande zijn vervolging en geen verweer voert tegen bovenstaande motieven van de bestreden beslissing, treedt de Raad de bestreden beslissing bij waar deze geen geloof hecht aan de vervolging die verzoeker ervaarde.

2.5.2. In zoverre uit het verzoekschrift kan worden gedistilleerd dat verzoeker van mening is dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt:

Artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer:

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en

- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;"

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde).

Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering betreft als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond 'godsdienstige overtuiging' wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond 'politieke overtuiging' is vereist dat het gedrag is

gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter verblijf in Europa in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingsvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspannt om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO Afghanistan Country Focus januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de ‘*de facto*’ taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29- 31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “*een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen*”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “*een afzonderlijk departement binnen Kaboel*”.

Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (“*deugdzaamheidsbevordering*” ofwel “*de taliban codes*”) verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48).

In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45).

Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig “*directe beperkingen*” hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de taliban codes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto’s van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer “professionals” in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan.

Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als “*verkeerd*” en “*verdacht*” wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een “*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*” opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, “*DIS, Afghanistan*” wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*” van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de Taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In zijn verzoekschrift en aanvullende nota wijst verzoeker erop dat hij Afghanistan reeds als 15-jarige verliet en hij als niet-begeleide minderjarige België binnenkwam. Verzoeker verblijft meer dan 2,5 jaar buiten Afghanistan en intussen ook sinds meer dan 2 jaar onafgebroken in België. Verzoeker heeft als minderjarige steeds school gelopen en heeft thans een vriendinnetje. Verzoeker legt in dit verband een brief neer van zijn sociale assistente ter staving van diens integratie.

Uit de voorliggende elementen blijkt echter geenszins dat verzoekers verblijf en ervaring in Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden en visies heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Hoewel verzoeker sedert 16-jarige leeftijd verblijft in België zijn er onvoldoende elementen die voorliggen om te besluiten dat verzoeker werkelijk 'verwesterd' zou zijn. Er kan gezien verzoekers leeftijd ook bezwaarlijk worden voorgehouden dat verzoeker werkelijk zijn vormende jaren in België doorbracht. Zo merkt de Raad op dat verzoeker nog steeds Pashtoe spreekt (notities persoonlijk onderhoud, stuk 4, p. 1). Er zijn geen aanwijzingen voorhanden dat verzoeker reeds één der landstalen machtig zou zijn. Het loutere schoolgaan van verzoeker kan op zich ook niet volstaan om te besluiten dat verzoeker op enerlei wijze zou zijn vervreemd van de Afghaanse samenleving. De Raad ziet verder niet in hoe het actief zijn op sociale media een aanwijzing zou zijn van een culturele omslag in hoofde van verzoeker. Verzoeker houdt voor dat hij Belgische vrienden zou hebben en een vriendin zou hebben. In ieder geval kan dit element worden aanzien als een begin van een zeker mate van toe-eigening van Westerse waarden, doch is op zich ook niet voldoende om te besluiten dat verzoeker in zulke mate een sociaal leven heeft uitgebouwd dat hij vervreemd is van de Afghaanse normen en waarden. Verzoekers sportieve activiteiten en klederdracht zijn volgens de Raad geen elementen die noodzakelijk duiden op enige mate van werkelijke internalisering van Westerse waarden. Tot slot merkt de maatschappelijke werker op dat verzoeker de strikte leer van de Islam achter zich heeft gelaten en zou zijn beginnen roken. De Raad kan het loutere feit dat verzoeker is beginnen te roken echter niet aanzien als een gewichtige afkeer van de Islam die een terugkeer naar Afghanistan onmogelijk zou maken.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen ‘terugkeerders’ niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precare economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De Raad besluit dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

De precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP